

HOOFDSTUK 1 | CYRA

LAZMET NOAVEK, MIJN VADER EN VOORMALIG TIRAN van Shotet, was officieel al meer dan tien seizoenen dood. Tijdens het eerste verblijf na zijn overlijden hadden we een afscheidsdienst voor hem gehouden en zijn oude pantser de ruimte in laten vliegen, want er was geen lijk.

En toch had mijn broer, Ryzek, die in de buik van dit transporttoestel gevangenzat, gezegd dat Lazmet nog leefde.

Mijn moeder had mijn vader wel eens ‘Laz’ genoemd. Alleen Ylira Noavek had die afkorting durven gebruiken. ‘Laz,’ zei ze dan, ‘laat het los.’ En hij luisterde, zolang ze hem maar niet te vaak vertelde wat hij moest doen. Hij had respect voor haar, ook al had hij verder voor niemand respect, zelfs niet voor zijn eigen vrienden.

Bij haar had hij een bepaalde zachtheid over zich gehad, maar bij andere mensen... Tsja.

Mijn broer – die zijn leven zacht begonnen was en pas later verhardde tot iemand die zijn eigen zus martelde – had van Lazmet geleerd hoe je iemands oog eruit moest snijden. En hoe je het in een conserveringsmiddel moest bewaren, zodat het niet ging rotten. Voordat ik echt in de gaten had wat er in de potten in de Wapenzaal zat, ging ik er soms naar kijken, op de planken hoog boven mijn hoofd, glimmend in het schemerlicht. Groene, bruine en grijze dobberende irissen, als vissen die naar de oppervlakte van een aquarium zwemmen om te eten.

Mijn vader had nooit eigenhandig iemand verminkt. Hij had ook nooit iemand anders opdracht gegeven dat te doen. Hij had zijn stroomgave gebruikt om hun lichamen te manipuleren, om ze te dwingen het zelf te doen.

De dood is niet de enige manier waarop je mensen kunt straffen. Je kunt hun ook nachtmerries geven.

Toen Akos later naar me toe kwam, was ik op het navdek van het kleine transporttoestel dat ons wegvoerde van mijn thuisplaneet, waar mijn volk, de Shotet, nu op het punt van oorlog stond met Akos' land Thuvhe. Ik zat heen en weer te draaien op de bestuurdersstoel om rustig te worden. Ik wilde hem vertellen wat Ryzek tegen me had gezegd, dat mijn vader – als hij mijn vader was, als Ryzek echt mijn broer was – nog leefde. Ryzek leek ervan overtuigd dat hij en ik geen bloedverwanten waren, dat ik geen echte Noavek was. Dat was volgens hem de reden dat ik het genetische slot waarmee zijn vertrekken beveiligd waren niet had kunnen openen en mijn eerste poging om hem te vermoorden was mislukt.

Maar ik wist niet waar ik moest beginnen. Bij het overlijden van mijn vader? Het lijkt dat we nooit hadden gevonden? Bij het knagende gevoel dat Ryzek en ik uiterlijk zo sterk van elkaar verschilden dat we eigenlijk geen familie konden zijn?

Akos leek ook geen behoefte te hebben om te praten. Hij legde een deken die hij ergens in het schip had gevonden neer tussen de bestuurdersstoel en de muur en daar gingen we op liggen om naast elkaar in het niets te staren. Stroomschaduw – mijn levendige, pijnlijke kracht – wikkelden zich als zwarte draden om mijn armen en verspreidden een diep, zeurend gevoel tot in mijn vingertoppen.

Ik was niet bang voor leegte. Ik voelde me er klein door. Nauwelijks een eerste blik waard, laat staan een tweede. En dat had iets geruststellends, omdat ik me zo vaak zorgen maakte over de schade die ik kon aanrichten. Als ik klein was en me nergens mee bemoeide, kon ik in elk geval niemand meer kwaad doen. Alles wat ik wilde was binnen handbereik.

Akos' wijsvinger krulde om mijn pink. De schaduw verdwenen doordat zijn stroomgave de mijne tegenging.

Ja, ik had zeker weten genoeg aan wat binnen handbereik was.

'Zou je... iets in het Thuvhesisch willen zeggen?' vroeg hij.

Ik draaide mijn hoofd naar hem toe. Hij keek nog steeds omhoog naar het raam, met een flauw glimlachje om zijn lippen. Zijn neus was bespikkeld met sproeten, net als een van zijn oogleden, vlak boven zijn wimpers. Ik aarzelde met mijn hand net boven de deken, want ik wilde hem aanraken, maar ik wilde ook nog even in het verlangen blijven hangen. Toen liet

ik mijn vinger zachtjes over zijn wenkbrauw glijden.

‘Ik ben geen tamme vogel,’ zei ik. ‘Ik zing niet op commando.’

‘Het is een verzoek, geen commando. Een nederig verzoek,’ antwoordde hij. ‘Misschien alleen mijn volledige naam?’

Ik schoot in de lach. ‘Het grootste deel van je naam is Shotet, weet je nog?’

‘Juist.’ Hij hapte naar mijn hand en liet zijn tanden op elkaar klappen. Ik schrok en moest weer lachen. ‘Wat vond je het moeilijkst om uit te spreken toen je de taal begon te leren?’ vroeg hij toen.

‘De namen van jullie steden. Zo’n mondvul,’ zei ik terwijl hij mijn ene hand losliet om de andere met al zijn vingertoppen bij mijn duim en pink vast te houden. Hij drukte een kus op mijn handpalm, die eeltig was van alle stroomdolken. Vreemd hoe zo’n simpele handeling, op een verhard gedeelte van mijn lijf, me zo kon overweldigen en al mijn zenuwen tot leven kon wekken.

Zuchtend gaf ik me gewonnen.

‘Goed dan, ik noem ze wel. Hessa, Shissa, Osoc,’ zei ik. ‘Een kanselier heeft Hessa ooit het hart van Thuvhe genoemd. Haar achternaam was Kereseth.’

‘De enige Kereseth in de geschiedenis van Thuvhe die kanselier is geweest,’ zei Akos terwijl hij mijn handpalm naar zijn wang bracht. Ik duwde mezelf op één elleboog overeind om me over hem heen te buigen en mijn haar viel naar voren langs onze gezichten; de ene kant was lang, al had ik nu zilverhuid op de andere kant van mijn hoofd. ‘Dat wist ik heus wel.’

‘Heel lang waren er maar twee uitverkoren families op Thuvhe,’ zei ik, ‘maar op die ene uitzondering na heeft de macht altijd bij de Benesits gelegen, telkens als het lot een kanselier aanwees. Vind je dat niet gek?’

‘Misschien zijn wij niet zulke goede leiders.’

‘Misschien is het lot je gunstig gezind,’ zei ik. ‘Misschien is de troon een vloek.’

‘Het lot is mij niet gunstig gezind,’ zei hij voorzichtig, zo voorzichtig dat ik bijna niet in de gaten had wat hij bedoelde. Zijn lot – *het derde kind van de familie Kereseth zal sterven in dienst van de familie Noavek* – was om hard en huis te verlaten voor mijn familie, om ons te dienen, en dan te

sterven. Wie zou dat geen verschrikking vinden?

Ik schudde mijn hoofd. ‘Sorry, ik dacht er niet bij na...’

‘Cyra,’ zei hij. Toen keek hij me fronsend aan. ‘Bood je nou je excuses aan?’

‘Ik weet heus wel hoe het moet,’ antwoordde ik met een boze blik. ‘Ik heb wel een páár manieren geleerd.’

Hij lachte. ‘Ik ken het Essanderese woord voor “troep”; dat wil nog niet zeggen dat het goed klinkt uit mijn mond.’

‘Best, ik trek mijn verontschuldiging in.’ Ik liet mijn vinger hard tegen zijn neus schieten en terwijl hij lachend in elkaar kromp vroeg ik: ‘Wat is het Essanderese woord voor “troep”?’

Hij zei het. Het klonk als een woord dat door een spiegel werd weerkaatst en één keer normaal en één keer achterstevoren werd uitgesproken.

‘Ik heb je zwakke plek ontdekt,’ zei hij. ‘Ik hoef je alleen maar uit te dagen met dingen die je zelf niet weet en je bent meteen afgeleid.’

Daar dacht ik even over na. ‘Ach, je mag wel één zwakke plek van me weten... aangezien je er zelf genoeg hebt waar ik gebruik van kan maken.’

Hij trok een vragende wenkbrauw op en ik viel hem aan met mijn vingers, prikte in zijn linkerzij net onder zijn elleboog, in zijn rechterzij net boven zijn heup, in de pees aan de achterkant van zijn rechterbeen. Die zwakke plekken had ik ontdekt tijdens het trainen – het waren plekken die hij niet genoeg beschermde, of die meer pijn deden dan andere als hij er geraakt werd – maar nu plaagde ik hem met meer zachtheid dan ik voor mogelijk had gehouden; ik liet hem lachen in plaats van in elkaar krimpen.

Hij pakte me bij mijn heupen en trok me boven op hem. Hij liet een paar vingers onder de band van mijn broek glijden en het was een kwelling die ik nog niet kende, een die ik helemaal niet erg vond. Ik zette mijn handen aan weerszijden van zijn hoofd op de deken en liet mezelf langzaam zakken om hem te zoenen.

We hadden nog maar een paar keer gezoend, en hij was de enige die ik ooit had gekust, dus het was elke keer nog een ontdekkingstocht. Deze keer kwam ik de rand van tanden tegen en het puntje van een tong; ik vond een knie die tussen mijn knieën gleed en een hand in mijn nek die me aanspoorde om dichterbij te komen, verder, sneller te gaan. Ik haalde geen adem, want ik had geen zin om daar tijd aan te verspillen, dus voor ik het

wist lag ik naast zijn hals naar adem te happen en hij moest lachen.

‘Dat beschouw ik als een goed teken,’ zei hij.

‘Niet te arrogant hè, Kereseth?’

Ik kreeg de grijns niet van mijn gezicht. Lazmet en de vragen die ik over mijn afkomst had leken hier een stuk verder weg. Hier was ik veilig, zwevend door het niets in een ruimteschip met Akos Kereseth.

En toen: een gil ergens diep uit het schip. Het klonk als de zus van Akos, Cisi.

HOOFDSTUK 2 | CISI

IK WEET HOE HET IS OM JE FAMILIE TE ZIEN STERVEN. Want ik ben Cisi Kereseth.

Ik heb mijn vader zien sterven op de vloer van onze woonkamer. Ik heb gezien hoe Eijeh en Akos door Shotet-soldaten werden meegesleurd. Ik heb mijn moeder als stof in de zon zien verbleken. Ik weet heel veel van verdriet. Ik kan het alleen niet uiten zoals andere mensen dat kunnen. Mijn stroomgave zorgt ervoor dat ik alles angstvallig binnenhoud.

En daarom ben ik een beetje jaloers op de manier waarop Isae Benesit, door het lot aangewezen kanselier van Thuvhe en tevens mijn vriendin, zichzelf kan laten rouwen. Ze laat zich helemaal uitputten door alle emoties en daarna vallen we schouder aan schouder in slaap in de keuken van het Shotet-bannelingschip.

Als ik wakker word doet mijn rug pijn omdat ik zo lang tegen de muur heb gezeten. Ik buig naar links en naar rechts en ondertussen kijk ik naar haar.

Isae ziet er niet goed uit, en dat is ook niet zo gek, want haar tweelingzus Ori is gisteren gestorven in een arena vol Shotet die om haar bloed schreeuwden.

Ze vóelt ook niet goed; er hangt een wazig laagje om haar heen, zoals je krijgt als je je tanden niet poetst. Haar ogen flitsen door de kamer, schieten over mijn gezicht en lichaam, maar niet op zo'n manier die je doet blozen. Ik probeer haar te kalmeren met mijn stroomgave en stuur een soepel gevoel op haar af, alsof ik een bol zijdedraad afwikkel. Het lijkt niet veel te helpen.

Mijn stroomgave is een wonderlijk ding. Ik weet niet écht hoe Isae zich voelt, maar toch voel ik het, alsof het iets tastbaars is wat in de lucht hangt.

En ik heb ook niet écht in de hand hoe ze zich voelt, maar ik kan haar wel een bepaalde richting op sturen. Soms zijn er een paar pogingen voor nodig of werkt een andere benadering beter. Dus in plaats van zijde, dat geen effect had, probeer ik nu zwaar, golvend water.

Niets. Ze is te gespannen. Soms, als iemands gevoelens te intens zijn, heeft mijn gave nauwelijks invloed.

‘Cisi, kan ik je vertrouwen?’

Het is een gek woord in het Thuvhesisch, *kunnen*. Het is *kunnen* en *zullen* en *moeten* ineen, en je moet uit de context proberen op te maken welke betekenis van toepassing is. Soms leidt het tot spraakverwarring, en dat is waarschijnlijk de reden dat buitenwerelders onze taal ‘glibberig’ noemen. Maar buitenwerelders zijn ook gewoon lui.

Dus als Isae Benesit in mijn moedertaal aan me vraagt of ik haar kan vertrouwen, weet ik niet precies wat ze bedoelt. Desondanks is er maar één antwoord mogelijk.

‘Natuurlijk.’

‘Ik meen het, Cisi,’ zegt ze, met die zachte stem die ze gebruikt als het haar ernst is. Ik hou van die stem en de manier waarop hij door mijn hoofd gonst. ‘Ik moet iets doen, en ik wil graag dat je meegaat, maar ik ben bang dat je...’

‘Isae,’ onderbreek ik haar, ‘ik ben er voor je als je me nodig hebt, altijd.’ Met zachte vingers raak ik haar schouder aan. ‘Oké?’

Ze knikt.

Ze gaat me voor de keuken uit en ik probeer niet op de messen te stappen. Toen ze zich hier opsloot heeft ze alle lades opengerukt en alles kapotgegooid wat ze maar kon vinden. De vloer is bezaaid met flarden stof en glasscherven en stukken plastic en uitgerolde verbandrepen. Ik kan het haar niet echt kwalijk nemen, denk ik.

Door mijn stroomgave kan ik geen dingen doen of zeggen waarvan ik weet dat ze iemand anders een ongemakkelijk gevoel zullen geven. Wat betekent dat ik na het overlijden van mijn vader pas kon huilen toen ik alleen was. Ik kon maandenlang nauwelijks iets zinnigs tegen mijn moeder zeggen. Dus als ik in staat was geweest om net zoals Isae een keuken kort en klein te slaan, dan had ik dat waarschijnlijk ook gedaan.

Zwijgend loop ik achter Isae aan door de gang. We komen langs Ori's lichaam. Het is keurig in een laken gewikkeld, dus we zien alleen de welving van haar schouders, haar uitstekende neus en haar kin. De omtrek van wie ze was. Isae blijft staan en houdt haar adem in. Ze voelt nog ruwer dan eerst, als zandkorrels op mijn huid. Ik weet dat ik haar niet kan troosten, maar ik maak me zo veel zorgen dat ik het toch probeer.

Ik stuur wuivende veergrassprietten en hard, glanzend hout. Ik stuur warme olie en afgerond metaal. Niets helpt. Gefrustreerd schuur ik tegen haar aan. Waarom kan ik niets voor haar doen?

Een tel lang overweeg ik hulp in te roepen. Akos en Cyra zijn vlakbij op het navdek. Mama is ergens beneden. Zelfs Teka, de rebellenvriendin van Akos en Cyra, ligt verderop languit op een bank met haar witblonde haar uitgewaaierd achter haar hoofd. Maar ik kan niemand roepen. Ten eerste gaat dat gewoon niet – ik kan niet willens en wetens voor onrust zorgen, dankzij mijn gave en vloek – en ten tweede zegt mijn intuïtie dat het beter is om Isaes vertrouwen te winnen.

Isae brengt ons naar beneden, waar zich twee opslagruimtes en een badkamer bevinden. Mijn moeder is in de badkamer, hoor ik aan het gespetter van hergebruikt water. In de ene opslagruimte – die met het raam, daar heb ik wel voor gezorgd – zit mijn andere broer, Eijeh. Het doet pijn om hem weer te zien, zo'n tijd na zijn ontvoering, en zo klein vergeleken met de bleke, rijzige gestalte van Ryzek Noavek naast hem. Je gaat er altijd van uit dat mensen sterker en dikker worden als ze ouder worden, maar dat geldt niet voor Eijeh.

In de andere opslagruimte, die met alle schoonmaakspullen, zit Ryzek Noavek. Alleen bij het idee dat hij in de buurt is, de man die opdracht heeft gegeven mijn broers te ontvoeren en mijn vader te vermoorden, begin ik al te beven. Isae blijft tussen de twee deuren staan en op dat moment dringt tot me door dat ze een van de twee ruimtes in zal gaan. En ik wil niet dat het die van Eijeh is.

Ik weet dat hij officieel degene is die Ori heeft vermoord. Of beter gezegd, hij hield het mes vast waarmee het is gebeurd. Maar ik ken mijn broer. Hij zou nooit iemand vermoorden, al helemaal niet zijn vroegere hartsvriendin. Er moet een andere verklaring voor zijn. Het moet Ryzeks schuld zijn.

‘Isae,’ zeg ik. ‘Wat ga je...’

Ze legt drie vingers op haar lippen om aan te geven dat ik stil moet zijn.

Ze staat precies tussen de twee ruimtes in. Ze probeert een beslissing te nemen, te oordelen naar het zachte gezoem dat om haar heen hangt. Ze haalt een sleutel uit haar zak – die moet ze van Teka gejat hebben toen ze even de keuken uit ging om door te geven dat we naar het Hoofdkwartier van de Raad moesten vliegen – en stopt hem in het slot van Ryzeks cel. Ik pak haar hand.

‘Hij is gevaarlijk,’ zeg ik.

‘Ik kan hem wel aan,’ antwoordt ze. En dan, met een zachtere blik: ‘Ik zorg ervoor dat hij je niks doet, heus.’

Ik laat haar los. Ergens diep vanbinnen wil ik hem zien, wil ik het monster eindelijk ontmoeten.

Ze doet de deur open en hij zit tegen de achterste muur, zijn mouwen opgerold, zijn voeten uitgestrekt. Hij heeft lange, dunne tenen en smalle enkels. Ik knipper met mijn ogen. Horen dictators kwetsbaar uitziende voeten te hebben?

Als Isae geïntimideerd is dan laat ze dat niet merken. Ze blijft met geheven hoofd staan, haar handen voor haar lichaam gevouwen.

‘Kijk nou toch,’ zegt Ryzek terwijl hij zijn tong langs zijn tanden laat glijden. ‘Altijd weer opzienbarend, zo’n tweeling. Je lijkt als twee druppels water op Orieve Benesit. Op die littekens na, natuurlijk. Wanneer heb je die gekregen?’

‘Twee seizoenen geleden,’ zegt Isae stijfjes.

Ze praat met hem. Ze práát met Ryzek Noavek, mijn gezworen vijand, de man die haar zus ontvoerd heeft en alle slachtoffers die hij heeft gedood in een lange rij streepjes op de buitenkant van zijn arm heeft getatoeëerd.

‘Ach, dan vervagen ze nog,’ zegt hij. ‘Zonde. Ze hebben een prachtige vorm.’

‘Ja, ik ben een kunstwerk,’ zegt ze. ‘De kunstenaar was een Shotet-vleesworm die net door een afvalberg had lopen wroeten.’

Ik staar haar aan. Ik heb haar nog nooit zoiets boosaardigs over de Shotet horen zeggen. Het is niets voor haar.

‘Vleeswormen’, dat zeggen mensen als ze de Shotet zo grof mogelijk

willen beledigen. Vleeswormen zijn grijze, wriemelende beesten die levende wezens van binnenuit verteren. Parasieten, vrijwel volledig uitgeroeid door Othyriaanse medicijnen.

‘Aha.’ Zijn glimlach wordt breder en maakt een kuiltje in zijn wang. Hij heeft iets wat me ergens aan doet denken. Iets wat hij gemeen heeft met Cyra misschien, al lijken ze op het eerste gezicht totaal niet op elkaar. ‘Dus die wrok die je tegen mijn volk koestert zit niet alleen in je bloed.’

‘Nee.’ Ze gaat op haar hurken zitten, met haar ellebogen op haar knieën. Ze laat het er heel gracieus en beheerst uitzien, maar ik maak me zorgen om haar. Ze is lang en slank, veel minder sterk dan Ryzek, die gróót is, al is hij mager. Eén verkeerde beweging en hij kan haar zo aanvallen, en wat moet ik doen om hem tegen te houden? Gillen?

‘Jij weet natuurlijk alles van littekens,’ zegt ze met een knikje naar zijn arm. ‘Ga je de dood van mijn zus vastleggen?’

Op de binnenkant van zijn onderarm, het zachtere, blekere gedeelte, staan geen littekens – ze beginnen aan de buitenkant en lopen van daaruit verder. Hij heeft meerdere rijen.

‘O, heb je een mes en wat inkt voor me meegenomen?’

Isae klemt haar lippen op elkaar. Het schuurpapiergevoel dat ik zo-even nog bij haar voelde wordt puntig als een afgebroken steen. Instinctief druk ik mijn rug tegen de deur en tast naar de klink achter me.

‘Eigen jij je altijd moorden toe die je niet zelf hebt gepleegd?’ vraagt Isae. ‘Want we weten allebei dat jij daar niet met een mes op dat podium stond.’

De ogen van Ryzek fonkelen.

‘Ik vraag me af of je überhaupt zelf wel eens een moord hebt gepleegd, of dat je het allemaal door anderen hebt laten doen.’ Ze houdt haar hoofd een beetje schuin. ‘Anderen die daar, in tegenstelling tot jou, wél het lef voor hebben.’

Het is een Shotet-belediging. Zo’n opmerking waarvan een Thuvhesiër niet eens zou beseffen dat die beledigend was. Maar Ryzek merkt het wel degelijk en zijn ogen boren zich in de hare.

‘Juffrouw Kereseth,’ zegt hij zonder me aan te kijken. ‘Wat lijkt je ongehoorlijk op de oudste van je twee broers.’ Dan werpt hij me even een onderzoekende blik toe. ‘Ben je niet benieuwd wat er van hem geworden is?’

Ik zou koeltjes antwoord willen geven, alsof Ryzek me niets doet. Ik wil hem krachtig aankijken. Ik wil dat talloze wraakfantasieën allemaal tegelijk tot leven komen, zoals susbloemen tijdens de Bloei.

Ik doe mijn mond open, maar er komt niets uit.

Dan niet, denk ik, en ik laat een bubbel stroomgave los, alsof ik in mijn handen klap. Ik ben erachter gekomen dat niet alle mensen hun stroomgave zo kunnen beheersen als ik. Ik zou alleen willen dat ik het gedeelte de baas werd dat me belet om te zeggen wat ik wil.

Ik zie dat hij ontspant als hij geraakt wordt door mijn gave. Isae wordt er voor zover ik kan zien niet door beïnvloed, maar misschien maakt het zijn tong wat lossier. Ik weet niet wat Isae van plan is, maar ik heb het idee dat ze hem eerst aan het praten wil krijgen.

‘Mijn vader, de grote Lazmet Noavek, heeft me geleerd dat mensen als messen kunnen zijn, als je weet hoe je ze moet hanteren. Maar je beste wapen zou je nog altijd zelf moeten zijn,’ zegt Ryzek. ‘Dat heb ik altijd ter harte genomen. Sommige moorden die ik heb bevolen zijn door anderen uitgevoerd, kanselier, maar wees gerust, het zijn alsnog mijn doden.’

Hij zakt op zijn knieën naar voren en verstrengelt zijn handen tussen hen in. Isae en hij zijn slechts een paar ademteugen van elkaar verwijderd.

‘Ik zal de dood van je zus op mijn arm zetten,’ zegt hij. ‘Een fraaie aanvulling op mijn verzameling.’

Ori. Ik weet nog welke thee ze ’s ochtends dronk (harvabast, voor energie en helderheid), en hoe erg ze het vond dat er een stukje van haar voortand af was. En ik hoor de Shotet weer scanderen: *Sterf, sterf, sterf.*

‘Ik begrijp het,’ zei Isae.

Ze steekt haar hand naar hem uit. Hij kijkt haar bevreemd aan, en geen wonder – wie wil nou de hand schudden van de man die net heeft toegegeven dat hij opdracht gegeven heeft voor de dood van haar zus? En daar nog trots op is ook?

‘Je bent wel een rare,’ zegt hij. ‘Blijkbaar hield je niet erg van je zus, dat je me nu de hand reikt.’

Ik zie de huid strak over de knokkels van haar andere hand trekken, de hand die ze niet naar hem uitgestoken heeft. Ze vouwt haar vuist open en haar vingers glijden langzaam naar haar laars.

Ryzek pakt de hand die ze hem aanbiedt en verstijft dan met grote ogen.

‘Integendeel, ik hield meer van haar dan van wie dan ook,’ zegt Isae. Ze knijpt hard in zijn hand, zet haar vingernagels in zijn huid. En ondertussen gaat haar linkerhand nog steeds naar haar laars.

Ik ben zo geschokt dat ik pas beseft wat er gebeurt als het al te laat is. Met haar linkerhand trekt ze een mes uit haar laars, dat daar aan haar been is gesespt. Met haar rechterhand trekt ze Ryzek naar zich toe. Het mes en de man raken elkaar en ze drukt door, en zijn rochelende gekreun brengt me terug naar mijn woonkamer, naar mijn tienertijd, naar het bloed dat ik huilend van de houten vloer boende.

Ryzek zakt in elkaar, en hij bloedt.

Ik ram met mijn hand de deurklink naar beneden en struikel de gang in. Ik jammer, ik huil, ik bonk op de muren; nee, ik doe het niet, want mijn stroomgave laat het niet toe.

Het enige wat ik ten slotte kan uitbrengen is één zwakke gil.